

ASALET

Sude hanım sabah özenle sürdüğü rujunu kollamaya çalışarak kahvesinden küçük ve kibar bir yudum çekti... Konuşurken iki yana sallıyordu başını.

“Kaç kez söyledim şu kıza... Belli etme müşteriye küçümsediğini, aşağıladığını diye... Söz dinlemiyor... Paraları olmadığı halde bir şeyler bakmak için mağazaya girenleri, sonradan para pul sahibi olmuş gösteriş budalalarını görür görmez, eli ayağı titremeye başlıyor sanki.”

“En iyisini yapıyor” diye söze karıştı Damla.

“Haklı olmaya haklı da aslında... Yine de kırmamalı insanları. Müşteri bu parayla imanını kimde olduğu belli mi?”

Damla'nın işyerindeydiler. Oturdukları masadan karşı köşedeki, Sude'nin müdürlüğünü yaptıkları mağazayı gözlüyorlardı. Ankara'nın en büyük alışveriş merkezlerinin birinin orta katında, işlerin çok yoğun olmadığı her öğlen sonu yaptıkları gibi, bir araya gelmiş kahve içiyorlardı.

“Biliyorsun canım... Bu tipler hoyratça açıyorlar baktıkları malın katlarını, avuçlayıp kırıştırıyorlar; çok anlarmış gibi etiketlerdeki yabancı dille yazılmış yazılara göz gezdiriyorlar.”

“Sözce'yi çok iyi anlıyorum Sudeciğim. Benim de içimden geçmiyor değil, onun gibi davranmak...”

Damla da kahvesinden küçük bir yudum aldı...

“Kızın elinde değil sanırım. Duramıyor durduğu yerde... Çok asil bir duruşu var... Kim bilir, belki çok soylu bir aileden geliyor da, başlarına bir durum geldi...”

“Hiç anlatmaz ailesini... Uzak bir semtte oturuyor. Birkaç kez sordum. Bir şeyler öğrendim. Ağzından cımbızla aldım sanki; oturdukları ev kendilerininmiş. Babası emekliymiş gibi...”

Sude bir küçük yudum daha aldı kahvesinden. Dilinin ucuyla dudaklarını yoklayıp konuşmasını sürdürdü.

“Hele bir de yemek yerken görsen şekerim. Gerçi görüyorsun ya...”

“Birlikte yediğimizde görüyorum elbet hayatım. Küçük ekmek lokmalarını bile çatal bıçak kullanmadan ağzına atmaz!”

Damla da yudumladı kahvesini. “İnan ki, kimi zaman ben de kendimi güçlükle frenliyorum... Üstlerinin başlarının döküklüğüne, ayaklarındaki çamurlara bakmadan, senin çevredeki mağazalara göre iki katı pahalı mallarını evirip çevirenleri, o güzelim ipekli dokularını buruşturanları gördükçe cinim tepeme fırlıyor. Eh... Sözce de duramıyor, bunu açıkça belli ediyor işte.”

“Bazılarına da, inadına, size çok yakışır, ben sizin yerinizde olsam iki farklı rengini alırım gibi laflar sokuşturuyor.”

“Adına bakar mısın hayatım... Sözce... Bence de soylu bir ailenin çocuğu bu kız. Tezgâhtar olarak çalışmak zorunda kaldığı için açıklamaya utanıyor sanırım. Yalnız bir keresinde dükkâna giren varoş kılıklı birisi uzun uzun süzdü bunu... ‘Sen Hasan efendinin kızı Hayrünisa değil misin’ diye sordu. Rengi attı bizimkinin. Neredeyse dövecekti kadını...”

“İnsan insana benzeyebilir...”

“Bazı müşteriler anlıyor elbet kendileriyle dalga geçildiğini. Kaç kez uyardım, yapma kızım diye... Seçkin alıcıların, görgülü insanların da daha uzaktan farkına varır. Kibarca ama, asla eğilip bükülmeden, onlardan birisiymiş gibi konuşur. Çok gevezeliğe kaçmadan, yeterli bilgiyi verip susar. Şunu da alın, buna bakın deyip kafa şişirmez. Birçok seçkin müşterim iyice kanıksadı onu. İçeri girer girmez yıllardır

ahbap olduğumuz halde beni bırakıp onun yanına giderler. Ankara'nın en varıl, en soylu ailesinden sanki benim bu kız."

"Ne kadar oldu işe gireli?"

"İki yıldır yanımda hayatım. Görüyorsun işte. Olağanüstü kibar kız. Davranışları, konuşması... İşyerini kapatmak zorunda kalmış bir arkadaşım önermişti... Kendisi konuşmaz; o anlatmıştı... Ailesinin ekonomik durumu bozulmuş, üniversiteyi bırakıp çalışmak zorunda kalmış. İnan ki, işimin bozulmasından çok Sözce'nin işsiz kalmasına üzülüyorum demişti; al yanına, pişman olmazsın."

Gerçekten de pişman olmamıştı Sude hanım... Kısa zamanda çalışma ilkelerini benimsemiş, mağazanın girdisini çıktısını tek başına çözer olmuştu. Sözce'den sonra, iki çalışanını bazı nedenlerle işten çıkarmıştı... Sözce ikisinin yaptığı işi tek başına yapabilecek kadar çalışkandı, zekiydi.

* * *

Ankara'nın tarihi Gençlik Parkı karşısındaki otobüs duraklarına doğru yürüyen akşam kalabalığının içinde podyuma çıkmış mankenleri andıran bir tarzda yürüyen oldukça seçkin giyimli bir genç kız da vardı. Genç kız, birden kalabalıktan ayrıldı, hızlı adımlarla otopark girişindeki genel tuvalete doğru yöneldi.

Genç kızın daha yolda yürürken ayırımına varan, genel tuvalete girerken de gören boş bir minibüsün bitirim sürücüsü, frenleyip durdu. Üç dakika, beş dakika bekledi trafik akışına engel olduğuna aldırmaksızın. Belki on dakikayı da geçti bekleme zamanı... İkincisini yaktığı sigaradan da arka arkaya sabırsız iki nefes çektikten sonra gazlayıp gitti. Bir an önce duraktaki sırasına girmeliydi.

Minibüs sürücüsünün merakla beklediği o kibar genç kız çoktan çıkıp gitmişti oysa. Girdiği tuvalette elindeki büyük çantadan bir başörtüsü çıkarıp başını sıkıca sarıp bağlamış, bir de etek açıp pantolonunun üzerine geçirmişti.

Ankara'nın en kuzeyindeki Pursaklar semtine girdikten sonra da epeyce dolaşan belediye otobüsünden en son inenler arasında o genç kız da vardı. Otobüsten inince hızlı hızlı yürüdü. Yeni yapılmış koca bir apartmanın önüne geldiğinde, soluk soluğa kalmıştı. En alttaki kapıcı zilini çaldı. Apartman kapısının camında başının örtüsünü iyice sıkıp düzeltti. Eteğini biraz daha aşağı doğru çekiştirdi.

O, açılan kapıyı iteleyip girerken, iki kat aşağıdaki kapıcı dairesinin kapısı açılmış, apartmanın iç otomat ışığı yanmıştı.

Bir buçuk odalı kapıcı dairesindeki altı nüfus, akşam yemeği için masa başındaydı.

Masanın en başında oturan sakallı adam içeri giren kızını yukarıdan aşağı süzüp kafasını iki yana kötü kötü salladı.

"Ne cehennemde kaldın yine" diye sordu.

Aylardır, büyük kızının da annesi gibi çarşaf giyinmesini istiyordu...

17 Mayıs 2011, Ankara